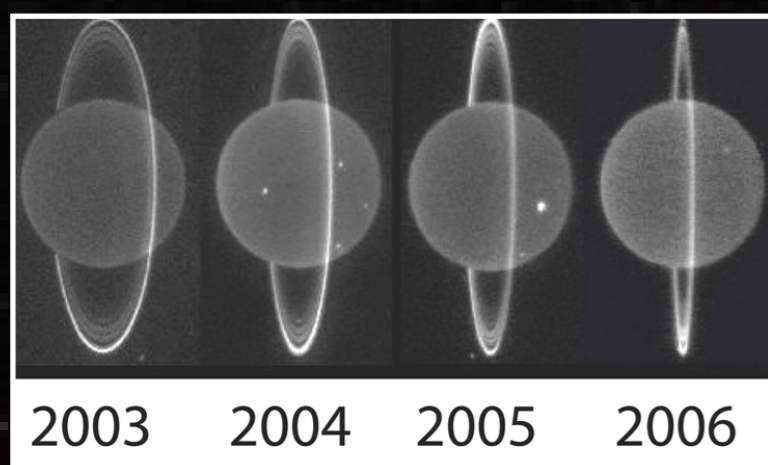
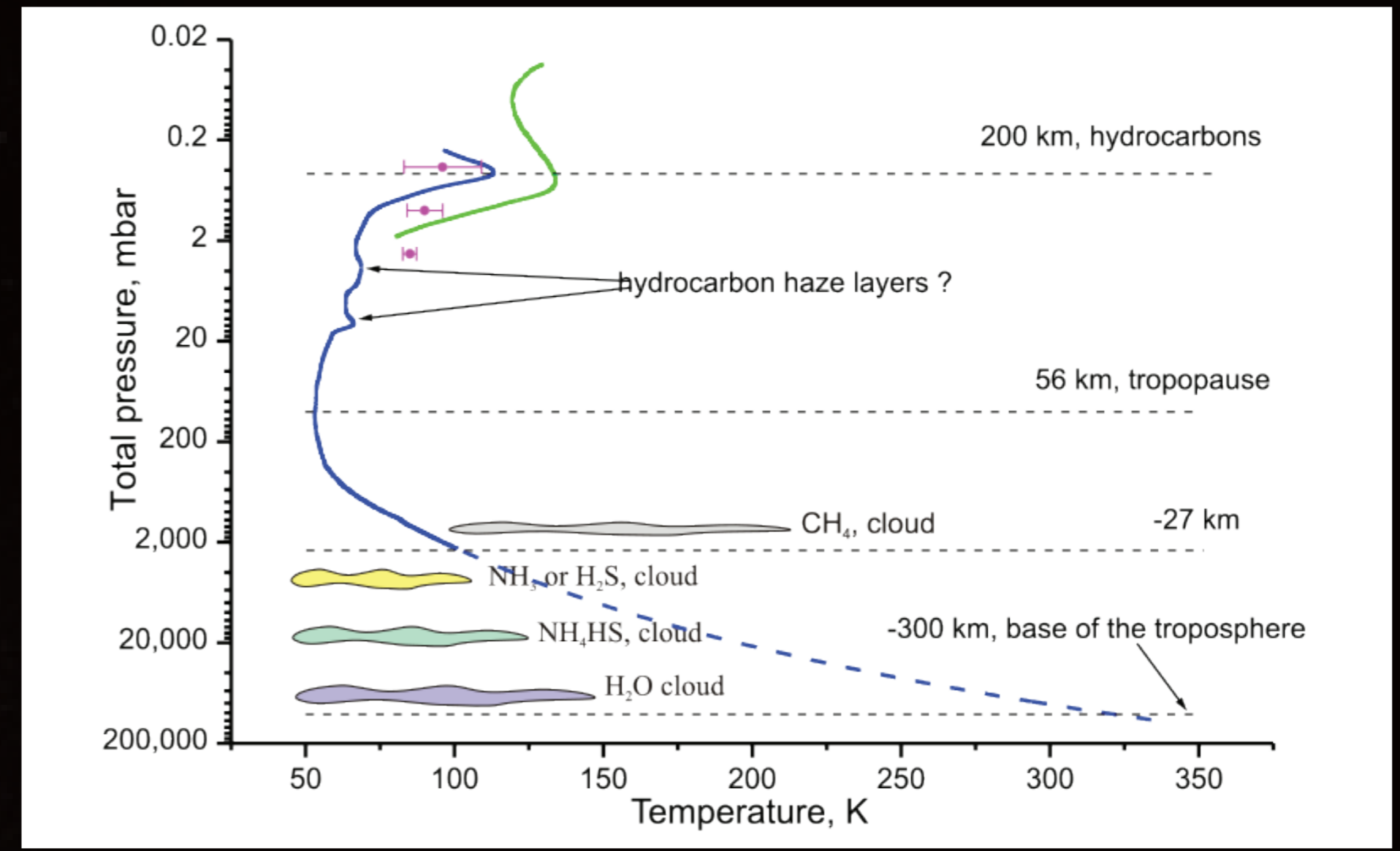
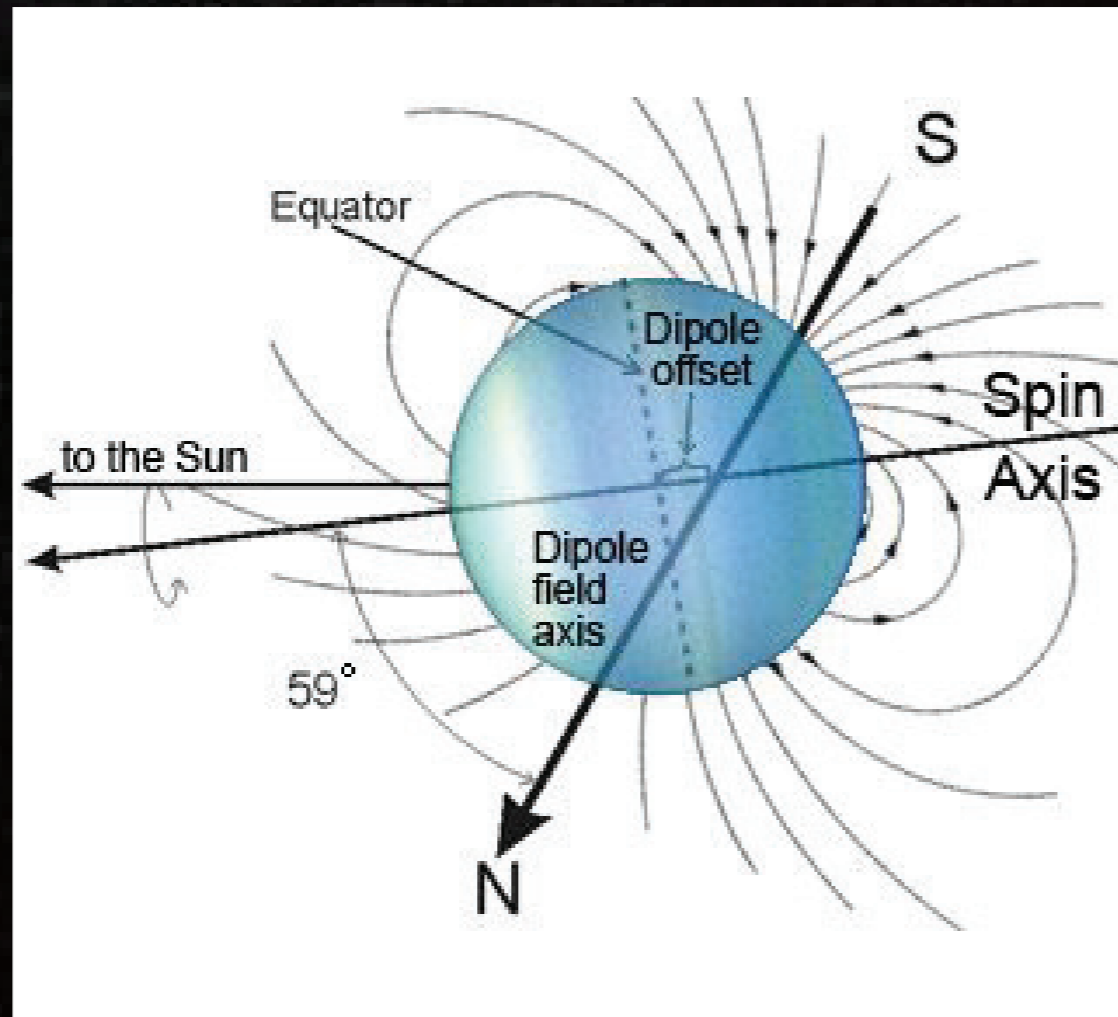

บรรยากาศของดาวยูเรนัส

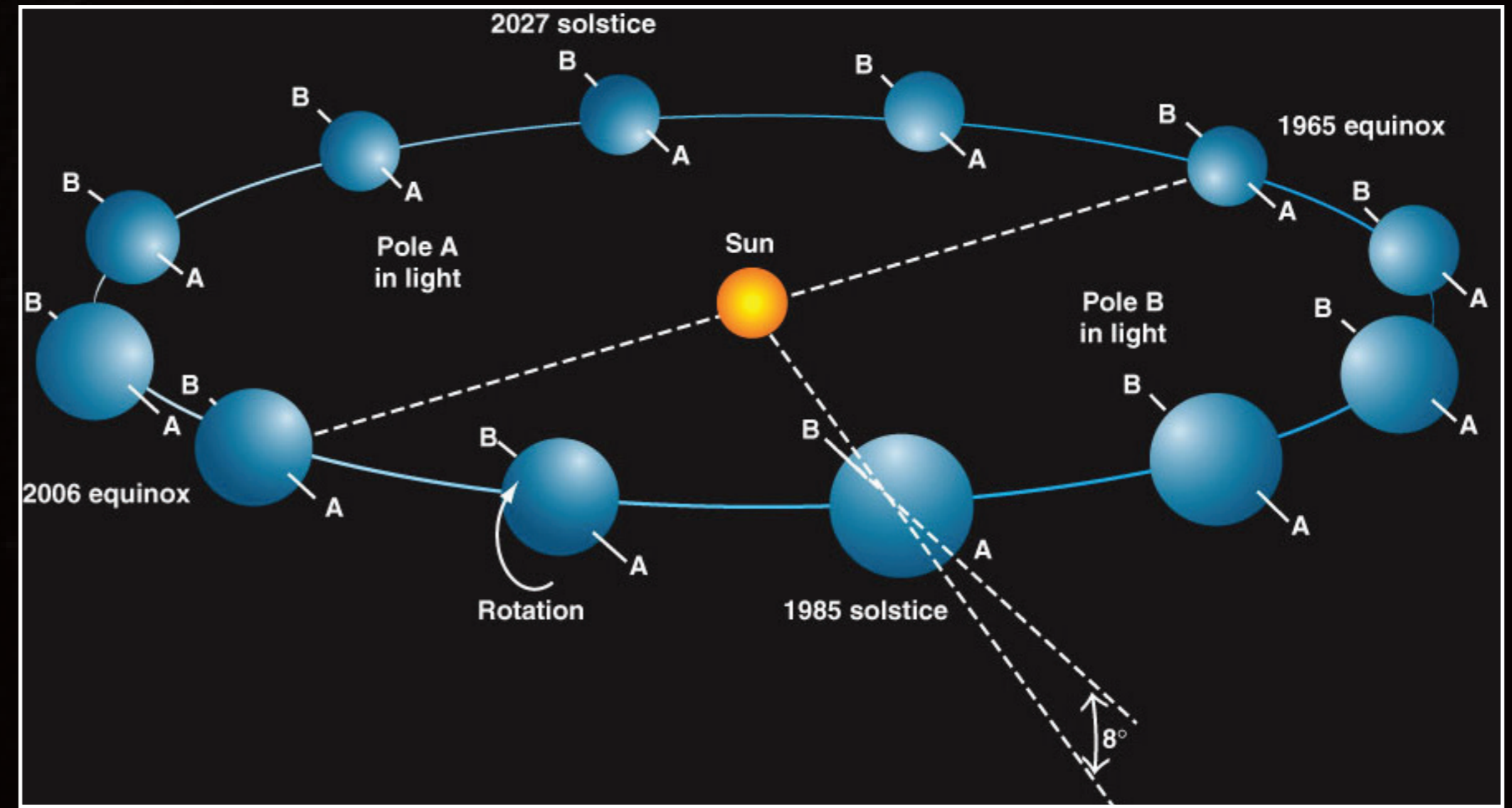
บรรยากาศชั้นนอก ประกอบด้วย ไฮโดรเจนเป็นส่วนใหญ่ และฮีเลียมคล้ายกับดาวพฤหัสบดีและดาวเสาร์ ในบรรยากาศส่วนที่ลึกลงไปส่วนใหญ่จะประกอบด้วย สารจำพวกแอมโมเนีย มีเทน และน้ำแข็ง ซึ่งส่วนประกอบนี้เองที่ทำให้ดาวยูเรนัสมีมวลมากกว่าโลกถึง 14.5 เท่า และแก๊สมีเทนในบรรยากาศยังดูดซับแสงสีแดงไว้ ทำให้เรามองเห็นดาวยูเรนัสมีสีน้ำเงินอมเขียว และจากการถ่ายภาพของกล้องโทรทรรศน์อวกาศฮับเบิล พบเมฆกระจายอยู่ทั่วไปในบรรยากาศของดาวยูเรนัส

ภาพวงแหวนของดาวยูเรนัส

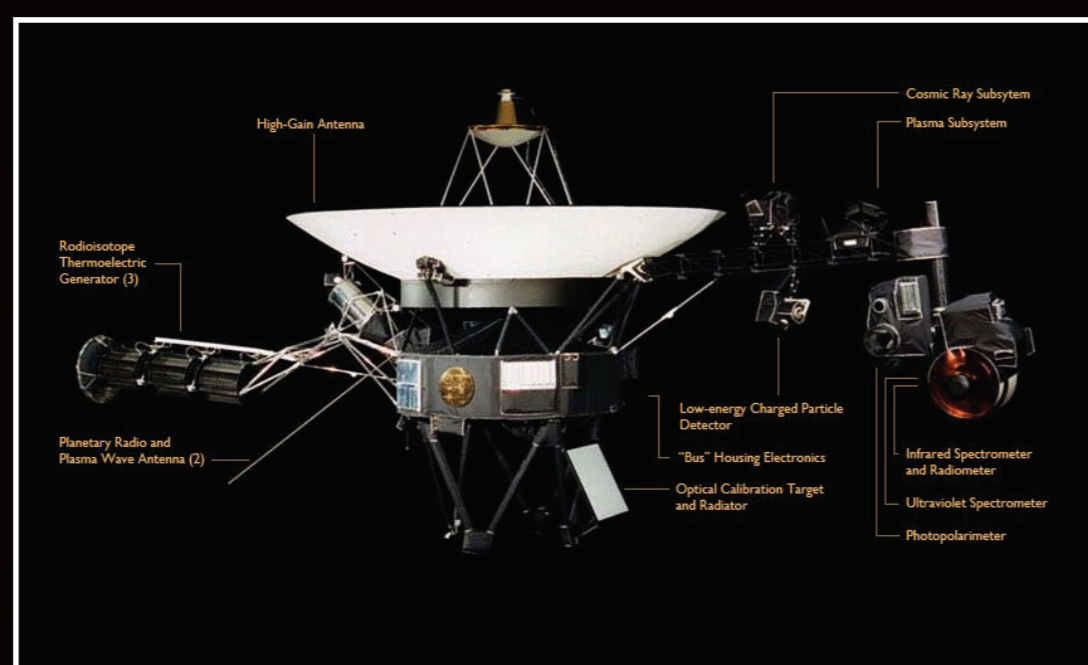
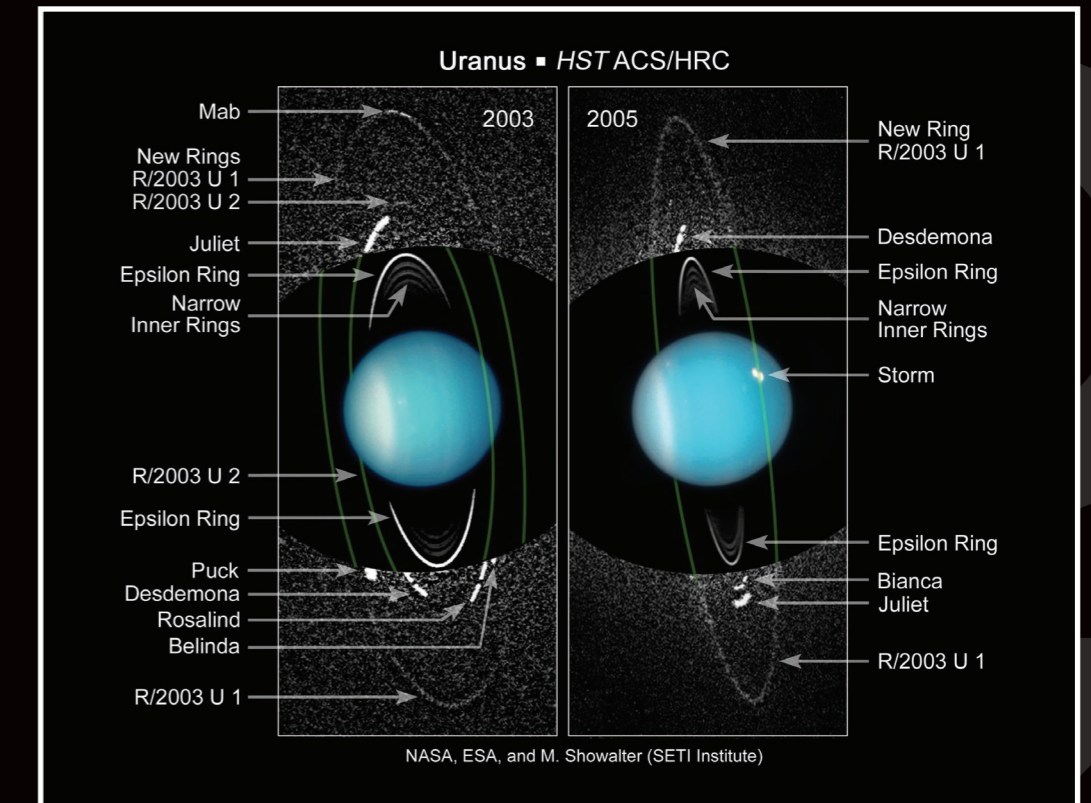
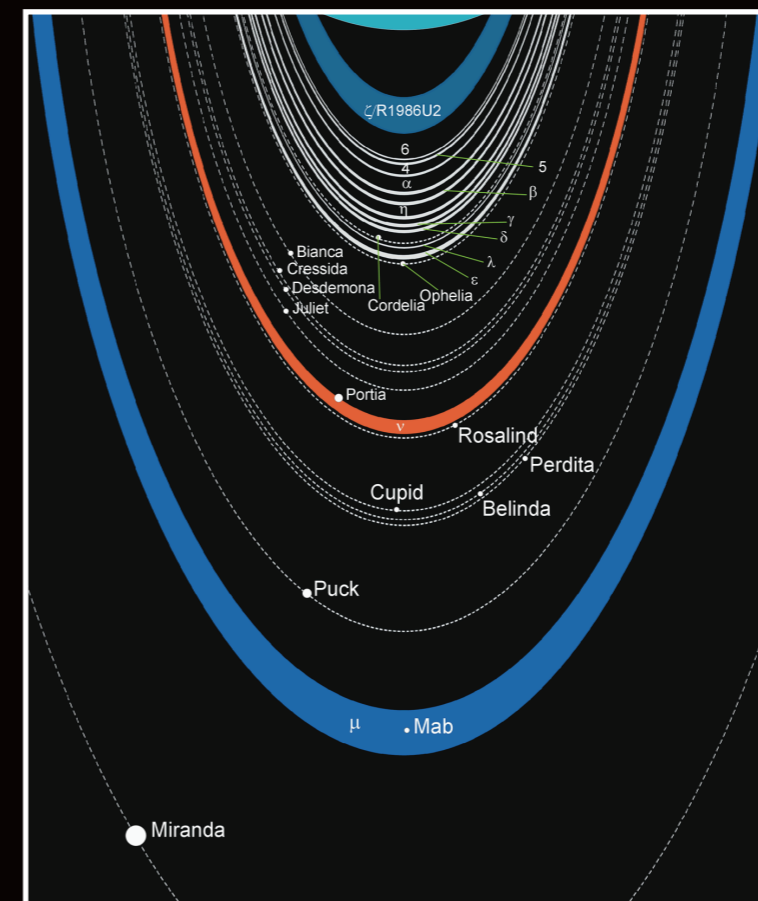
ดาวยูเรนัสมีสนามแม่เหล็กความเข้มสูง เช่นเดียวกับดาวเคราะห์แก๊สอื่น ๆ จากการศึกษพบว่า ใจกลางสนามแม่เหล็กของดาวยูเรนัสไม่ได้อยู่ที่ ใจกลางของดาว แต่จะอยู่ที่ตำแหน่งประมาณ 10,000 กิโลเมตร ห่างจากจุดศูนย์กลาง ซึ่งนักดาราศาสตร์คาดว่า น่าจะเกิดจากการเคลื่อนตัวของสารหน่วงในแกนชั้นนอก หรือชั้นของเหลว

แกนหมุนของดาวยูเรนัสที่เกือบจะอยู่บนระนาบที่ดาวเคราะห์โคจรรอบดวงอาทิตย์ มีผลให้ดาวยูเรนัสมีฤดูกาลที่ยาวนานมาก

วงแหวนของดาวยูเรนัส

ในปี พ.ศ. 2520 มีการค้นพบโดยบังเอิญว่าดาวยูเรนัสมีวงแหวนล้อมรอบอยู่ โดยนักดาราศาสตร์ชาวอังกฤษ ชื่อ กอร์ดอน เทย์เลอร์ (Gordon Taylor) และเขาได้พบว่า วงแหวนของดาวยูเรนัสมีมากถึง 9 ชั้น หรือ 9 วง ต่อมา ยานวอยเอเจอร์ 2 ยืนยันวงแหวนเหล่านั้นด้วยภาพถ่ายและยังพบวงแหวนวงใหม่ชั้นที่ 10 เป็นชั้นบางมาก ขนาดกว้างเพียง 3 กิโลเมตรเท่านั้น สำหรับวงแหวน เอพิซิลอน (E) กว้างประมาณ 100 กิโลเมตร

ยานสำรวจดาวยูเรนัส

ยานวอยเอเจอร์ 2 หลังจากสำรวจดาวพฤหัสบดีและดาวเสาร์ ได้บินผ่านดาวยูเรนัสที่ระยะ 107,090 กิโลเมตร ในวันที่ 24 มกราคม 2529 และถ่ายภาพส่งกลับมากกว่า 8,000 ภาพ ก่อนจะเดินทางไปสำรวจดาวเนปจูน

บริวารของดาวยูเรนัส

